

ΜΑΚΡΟΠΡΟΘΕΣΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΥΓΙΑΝΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ

Τοῦ κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΚΑΡΑΒΑ

τέως Διευθυντοῦ Ἀπασχολήσεως καὶ Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως τῆς Ε.Σ.Υ.Ε.

Εἰς προγενεστέραν σχετικὴν μελέτην ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως παρ' ἡμῖν εἶχεν ἐπισημανθῆ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀποφυγῆς δημιουργίας προσθέτων ἐπιβαρύνσεων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν ἰσχυουσῶν παροχῶν ἂν δὲν ἐξησφαλιζέτο προηγουμένως ἡ ἐνίσχυσις αὐτῶν διὰ τῶν ἀναγκαιούντων ἀντιστοίχων οἰκονομικῶν πόρων.

Καὶ εἶναι μὲν εὐλόγος ἡ προσδοκία τῶν ἠσφαλισμένων ὅτι τὴν ἐνδεχομένην προσαύξησιν τῶν ἐσόδων ἀπὸ φορέως δεόν νὰ ἐπακολουθήσῃ ἀνὸς τῆς στάθμης τῶν παροχῶν, ἀλλ' ἡ ἀντίληψις αὕτη δὲν εὐσταθῆ γενικῶς, ὅταν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ ἰδιομορφία τῆς λειτουργίας τῶν ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν.

Τοῦτο ἔχει τὴν ἔννοιαν ὅτι εἶναι κάλλιστα δυνατόν νὰ καλύπτουν— καὶ νὰ ὑπερκαλύπτουν μάλιστα — τὰς παροχὰς τὰ ἔσοδα τοῦ Ὄργανισμοῦ ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα, καὶ παρὰ ταῦτα νὰ δημιουργοῦνται ἐλλείμματα, τῶν ὁποίων ὁ ὄγκος θὰ ἐμφανισθῆ ὅταν, σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, βαίνει ἀξανάμενος ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαιουμένων εἰς ἀπόληψιν παροχῶν.

Τὴν ὀρθότητα τοῦ συλλογισμοῦ τούτου φαίνεται, ἀτυχῶς, ὅτι παραβλέπουν οἱ ἐν προκειμένῳ ἄμεσοι ἐνδιαφερόμενοι ἠσφαλισμένοι, ἐπιδιώκοντες νὰ ἐξοικονομήσουν τὰς ἀνάγκας τοῦ παρόντος καὶ μὴ μεριμνῶντες διὰ τὴν αὐριον, μὲ τὴν κρυφίαν ἐλπίδα ὅτι ὅταν ἐμφανισθοῦν τὰ οὗτῳ δημιουργούμενα ἐλλείμματα, θὰ ἔλθῃ ἄρωγός εἰς τὴν κάλυψιν τῶν ἡ Πολιτεία.

Ὑπάρχει δὲ ἤδη πλουσία πείρα ἐκ τοῦ παρελθόντος περὶ τῆς τοιαύτης συμβολῆς τῶν ἐσόδων τοῦ Δημοσίου εἰς ἀναλόγους περιπτώσεις ἐλλειμματικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν, ὅπως π.χ. τὸ ΙΚΑ, τὸ τέως Ταμεῖον Ἀρτεργατῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα Ταμεῖα μὲ πολυπληθεῖς ἠσφαλισμένους.

Ἄλλ' ἡ συνέχισις τῆς τοιαύτης τακτικῆς οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ θεω-

ρηθῆ ὡς ἐνδεικνυομένη, διότι ἀποτελεῖ ἀπλῶς πρόχειρον ἐκ τῶν ἐνόντων ἀντιμετώπισιν μιᾶς κοινωνικῆς ἀνάγκης, οὐδ' ἐφαρμόσιμος θὰ εἶναι εἰς τὸ διηνεκές, διότι ἡ σταθερῶς συνεχιζομένη διόγκωσις τῶν τοιούτων ἐλλειμμάτων θὰ ὑπερβῆ τὰς πρὸς κάλυψιν αὐτῶν δυνατότητας τοῦ Δημοσίου.

Ἐφορμὴν εἰς τὰς ἀνωτέρω διατυπουμενάς ἰσχύεις ἔδωκε ἡ πρόσφατον δημοσίευμα τῆς Ὁργανώσεως τῶν συνταξιούχων τοῦ δευτέρου, μετὰ τὸ ΙΚΑ, ὑπὸ ἔποψιν πλήθους ἠσφαλισμένων, Ἀσφαλιστικοῦ Ὁργανισμοῦ τοῦ ΤΕΒΕ.

Εἰς τὸ δημοσίευμα τοῦτο διατυπῶνται ἡ ἀξίωσις ὅπως αὐξηθοῦν αἱ παροχαὶ πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους εἰς ἀμφοτέρους τοὺς κλάδους, Ἀσθενείας καὶ Συντάξεων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ηὔξηθησαν πρό τινων μηνῶν αἱ κατὰ κεφαλὴν εισφοραὶ τῶν ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων, ἡ δ' ἐκ τοῦ μέτρου τούτου ἐπελθοῦσα αὐξήσις τῶν πραγματοποιηθέντων ἐσόδων εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κάλυψιν τοῦ λογιστικοῦ ἐλλείμματος τοῦ Ταμείου.

Σημειωτέον ὅτι τὸ ἔλλειμμα τοῦτο, κατὰ τὸ τέλος τῆς χρήσεως 1967 ἔφθανε μόλις τὰ $4\frac{1}{2}\%$ τῶν δαπανῶν τοῦ Ταμείου καὶ ἐπομένως ἡ κάλυψις αὐτοῦ δὲν ἀποτελεῖ καθ' ἑαυτὴν σημαντικὸν τι ἐπίτευγμα.

Χωρὶς ἤδη νὰ παραγνωρίζεται ἡ πραγματικότης τῆς ἀνεπαρκείας τῶν παροχῶν τοῦ κλάδου Ἀσθενείας, ὡς καὶ τῆς πενιχρότητος τῶν τοιούτων τοῦ κλάδου Συντάξεων τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου (δεδομένου ὅτι ἡ μέση ἐτησίᾳ σύνταξις γήρατος κατὰ τὸ ἔτος 1967 περιωρίζετο 14,6 χιλιάδας δραχμῶν) καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ προφανῶς δίκαιον τοῦ αἰτήματος τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων ὅπως ἐξευρεθοῦν τρόπος καὶ μέσα πρὸς αὐξήσιν τῶν παροχῶν τούτων, οὕτως ὥστε νὰ ἐξασφαλίζεται ἐν ἀνεκτὸν ἐπίπεδον διαβιώσεως, θὰ ἐπιχειρηθῆ κατωτέρω μία διερεύνησις τοῦ βαθμοῦ δυνατότητος βελτιώσεως τῶν παροχῶν.

Εἶναι δὲ ἡ διερεύνησις αὕτη ἐπαρκῶς δυνατὴ εἰς τὸ ὑπὸ κρίσιν Ταμεῖον, διότι ὑπάρχουν διαθέσιμα πλήρη πληθυσμιακὰ στοιχεῖα τοῦ ἠσφαλισμένου πληθυσμοῦ, συλλεγόμενα διὰ τῆς πρὸ ἐπταετίας ἐνεργηθείσης σχετικῆς ἀπογραφῆς αὐτοῦ, ὡς ἐπίσης τὰ στοιχεῖα μεταβολῶν τῶν ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν συνταξιούχων, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἀντίστοιχα οἰκονομικὰ τῆς τελευταίας πενταετίας 1963—1967.

Ἐκ τῆς ἀπογραφῆς ἐκείνης προέκυψεν ἐν θεμελιώδεις διὰ τοὺς ἐνταῦθα ἀπαιτούμενους ἀσφαλιστικοὺς ὑπολογισμοὺς στοιχεῖον, ἦτοι ἡ κατὰ πενταετεῖς ὁμάδας ἡλικιῶν σύνθεσις τῶν ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων. Οὕτως, ἐπὶ 161 χιλιάδων ἀπογραφέντων, ἡλικίας 20 ἕως 64 συμπληρωμένων ἐτῶν, ἐξ ὧν σημειωτέον μόλις τὰ 8% ἦσαν γυναῖκες, ἡ ποσοστιαία ὡς ἄνω κατανομὴ ἔχει ὡς ἀκολουθῶς εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τοῖς χιλίοις δι' ἐκάστην πενταετῆ ὁμάδα ἡλικιῶν.

Εἰς τὸν ἀκολουθοῦντα πίνακα ἐκάστη τοιαύτη ὁμάς ἀπεικονίζεται διὰ τῆς κεντρικῆς ἀντιστοίχου ἡλικίας, δηλαδὴ ἡ ὁμάς ἡλικιῶν 20—24 διὰ:

τοῦ 22, ἡ ὁμάς 25—29 διὰ τοῦ 27 κ.ο.κ. καὶ τέλος ἡ ὁμάς 60—64 διὰ τοῦ 62.

Κεντρικὴ ἡλικία	Ποσοστὸν τοῖς χιλίοις
22	15
27	69
32	132
37	135
42	131
47	163
52	145
57	120
62	90

Τὰ ποσοστὰ ταῦτα κατανομῆς τοῦ πληθυσμοῦ ἀμφοτέρων τῶν φύλων συμπέπτουν σχεδὸν ἀπολύτως πρὸς τὰ ἀντίστοιχα τῶν ἀρρένων, λόγῳ δὲ τῆς λίαν περιορισμένης ἀναλογίας θηλέων οἱ ἀκολουθοῦντες ὑπολογισμοὶ γίνονται μὲ τὴν ἐκδοχὴν ὅτι ὀλόκληρος ὁ ἠσφαλισμένος πληθυσμὸς ἀποτελεῖται μόνον ἐξ ἀρρένων. Ἡ τοιαύτη δὲ ὑπόθεσις ἐλαχίστην ἀσκεῖ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων.

Τὴν ὡς ἀνωτέρω ποσοστιαίαν κατανομὴν δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὡς συμπέπτουσαν πρὸς τὴν ἀντίστοιχον τοιαύτην τοῦ πληθυσμοῦ τῶν 278 χιλιάδων ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων κατὰ τὴν λήξιν τοῦ ἔτους 1967. Τοῦτο δὲ διότι αἱ τότε ἀπογραφεῖσαι ὁμάδες ἀνήλθον ἤδη κατὰ μιαν καὶ ἡμίσειαν βαθμίδα εἰς τὴν ὡς ἄνω κλίμακα τῶν ἡλικιῶν, ἀλλ' ἡ ἕκτοτε ἐπελθοῦσα εἰσροὴ νέων ἠσφαλισμένων καὶ ἡ ἐκ τῶν παλαιῶν ἐκροὴ συνδυαζόμεναι διατηροῦν πιθανῶς σχεδὸν σταθερὰν τὴν τότε διαπιστωθεῖσαν ποσοστιαίαν κατανομὴν.

Ὅτι περαιτέρω, γίνονται ἐπιπροσθέτως δεκταὶ αἱ ἀκόλουθοι ἐκδοχαί :

α) Ὅτι ἡ θνησιμότης τῶν ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων ταυτίζεται πρὸς ἐκείνην τοῦ ἄρρενος γενικοῦ πληθυσμοῦ τῶν πόλεων ὕψους 10 χιλιάδων κατοίκων καὶ ἄνω τῆς περιόδου 1960—62 ἐν Ἑλλάδι ὡς ἐμφανίζεται αὐτὴ εἰς τὸν πίνακα ΙΥ τοῦ σχετικοῦ δημοσιεύματος τῆς Ἐθνικῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας (Ζ : Ἑλληνικοὶ πίνακες Ἐπιβιώσεως, 1964).

β) Ὅτι ὁ πίναξ ἐπιβιώσεως τῶν ἐνεργῶν συμπέπτει πρὸς τὸν ἀνωτέρω ἀναφερόμενον, μολονότι ἐν τῇ πραγματικότητι ὁ ἀριθμὸς τῶν διατηρουμένων ἐν τῇ ἐνεργείᾳ μειοῦται ταχύτερον, λόγῳ τῆς παρεμβολῆς καὶ τοῦ παράγοντος τῆς ἀναπηρίας ἐπὶ πλέον τῆς θνησιμότητος. Παρατηρητέον δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ ἔχει μὲν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν πλασματικὴν διόγκωσιν τῶν ἐξ εἰσφορῶν ἐσόδων, ἀντισταθμιζομένην ὁμῶς ὑπὸ τῆς ἀντιστοίχου αὐξήσεως, ἐπίσης πλασματικῆς, τῶν δαπανῶν διὰ τῶν παροχῶν πρὸς τοὺς καθ' ὑπόθεσιν δικαιούχους συντάξεως γήρατος, οἵτινες εἶχον ἤδη ἐξέλθει ἐκ τῶν ἐνεργῶν λόγῳ ἀναπηρίας.

γ) Ότι ή καθ' ηλικίας κατανομή των ήδη κατά τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1967 ὑφισταμένων συνταξιούχων τῆς κατηγορίας συντάξεως γήρατος συμποσομένων εἰς 32.400, εἶναι ἐπακριβῶς γνωστὴ διὰ τοὺς προερχομένους ἐκ τῶν συνταξιοδοτηθέντων κατὰ τὴν λήξασαν πενταετίαν, βάσει τῶν ἐν ἀρχῇ μνησθέντων πληθυσμιακῶν στοιχείων τῆς περιόδου ταύτης, ὡς καὶ τῆς ἐκ τῆς θνησιμότητος μειώσεως αὐτῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν συνταξιούχων τούτων λήγοντος τοῦ 1967 ἀνήρχετο εἰς 16.950, ἡλικίας 65 ἕως 69 ἐτῶν, μὲ ἀντίστοιχα ποσοστὰ κατανομῆς 324, 257, 184, 117, 118 τοῖς χιλίοις.

Διὰ τοὺς ὑπολοίπους 15.450 συνάγεται ἐκ τοῦ μέσου ποσοστοῦ συχνότητος θανάτων ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν συνταξιούχων γήρατος κατὰ τὴν ὑπὸ κρίσιν πενταετίαν, κυμαινόμενου περὶ τὰ 46 ἐπὶ τοῖς χιλίοις, ἐν συνδυσμῶ πρὸς τὰ ἀμέσως ἀνωτέρω σημειούμενα στοιχεία, ὅτι ἔχουν μέσην ἡλικίαν 77 ἐτῶν.

δ) Ότι τὸ μέσον ἐτήσιον ποσοστὸν προόδου ἐκ τῆς περιουσίας τῶν ὀργανισμῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως κυμαίνεται περὶ τὰ 5%, δι' ὃ καὶ ἐλήφθη ὡς ἐπιτόκιον κεφαλαιοποιήσεως εἰς τοὺς ἐν προκειμένῳ ὑπολογισμοὺς τὸ 4 $\frac{1}{2}$ %. Βάσει τούτου ὑπελογίσθησαν ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος ἐπιβιώσεως οἱ ἀναγκαῖοι «ἀριθμοὶ μετατροπῆς».

ε) Ότι ἡ κατὰ κεφαλὴν ἐνεργοῦ ἡσφαλισμένου τοῦ κλάδου Συντάξεων τοῦ ΙΚΑ ἀντιστοιχοῦσα δαπάνη διὰ τὰς εἰς εἶδος παροχὰς τοῦ κλάδου Ἀσθενείας (ιατροφαρμακευτικὴ καὶ νοσοκομειακὴ περίθαλψις τῶν ἀμέσων καὶ ἐμμέσων ἡσφαλισμένων) πλέον ἐξόδων διοικήσεως τοῦ κλάδου τούτου, ἀνῆλθε κατὰ τὸ ἔτος 1967 εἰς 2.300 δραχμάς.

στ) Ότι τὸ μέσον ὕψος μηνιαίας εἰσφορᾶς τῶν ἡσφαλισμένων τοῦ ΤΕΒΕ θὰ φθάσῃ τὰς πεντακοσίας δραχμάς, τὸ δὲ ἐκ τῆς κοινωνικῆς εἰσφορᾶς ἔσοδον τὰς χιλίας δραχμάς ἐτησίως κατ' ἐνεργὸν ἡσφαλισμένον. Συνεπῶς τὸ κατὰ κεφαλὴν ἐνεργῶν ἡσφαλισμένων ἐτήσιον ἔσοδον τοῦ ΤΕΒΕ θὰ φθάσῃ τὸ ὕψος τῶν ἐπτὰ χιλιάδων δραχμῶν, ὑπὸ τὰς πλέον αἰσιοδόξους προβλέψεις.

Τὰ ἀνωτέρω ἀριθμητικὰ δεδομένα παρετέθησαν διὰ νὰ εἶναι δυνατὸς ὁ ἔλεγχος τῶν κάτωθι ἀκολουθούντων ἀποτελεσμάτων ὑπὸ παντὸς ἐνδιαφερομένου τεχνικοῦ.

Ἡδη, ὡς πρῶτον ἐξαγόμενον τῶν σχετικῶν ὑπολογισμῶν προκύπτει ὅτι διὰ τοὺς ὑφισταμένους συνταξιούχους γήρατος κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους 1968 ἔδει νὰ ὑπάρχῃ ἀποθεματικὸν τοῦ Ταμείου Ἰσον πρὸς 253 χιλιάδας μέσας ἐτησίας συντάξεις γήρατος. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐτησίως καταβαλλόμενον διὰ συντάξεις γήρατος ποσὸν ἀποτελεῖ σχεδὸν σταθερῶς, τὰ 57% τοῦ συνόλου τῶν καταβαλλομένων διὰ τὰς τρεῖς κατηγορίας (ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου) συντάξεων, συνάγεται ὅτι τὸ ἀναγκαῖον συνολικὸν ἀντίστοιχον ἀποθεματικὸν συμποσοῦται εἰς 445 χιλιάδας ἐτησίων μέσων συντάξεων γήρατος. Δεδομένου δὲ ὅτι τὸ μέσον ὕψος ἐτησίας συντάξεως γήρατος κατὰ τὸ 1967 ἀνῆλθεν εἰς 14.600 δραχμάς,

έπεται ότι τὸ διὰ τὰς μελλοντικὰς παροχὰς πρὸς τοὺς ἤδη συνταξιούχους ἀναγκαῖον ἀποθεματικόν, καὶ συνεπῶς τὸ ἀντίστοιχον ἔλλειμμα τοῦ Ταμείου, ἔφθανε τὸ ὕψος τῶν ἔξ καὶ ἡμίσεος δισεκατομμυρίων.

Ὑποτιθεμένου ἤδη ὅτι ἐξευρέθησαν ἔκτακτοι πόροι πρὸς κάλυψιν τοῦ ἔλλειμματος αὐτοῦ καὶ συνεπῶς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν παροχῶν τῶν ὡς ἄνω συνταξιούχων, ἐρευνητέον ποῖον πρέπει νὰ εἶναι τὸ μέσον ὕψος συντάξεως γήρατος τῶν πέραν τοῦ 1967 καθισταμένων συνταξιούχων.

Παρατηροῦμεν ἐν πρώτοις ὅτι διὰ τὴν παροχὴν ἱατροφαρμακευτικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως εἰς τοὺς ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ἠσφαλισμένους καθὼς καὶ διὰ τὰς ἀντιστοίχους δαπάνας διοικήσεως τοῦ κλάδου ἀσθενείας, δέον νὰ διατεθῆ, ὅπως συνέβη εἰς τὸ ΙΚΑ κατὰ τὸ 1967, ποσὸν 2.300 δραχμῶν κατ' ἐνεργὸν ἠσφαλισμένον. Ὑπολείπεται ἐπομένως ἐκ τοῦ συνολικοῦ κατὰ κεφαλὴν ἐτησίου ἐσόδου τῶν ἑπτὰ χιλιάδων δραχμῶν πρὸς κάλυψιν τῶν παροχῶν τοῦ κλάδου Συντάξεων καὶ λοιπῶν δαπανῶν διοικήσεως τοῦ Ταμείου, τὸ ποσὸν τῶν 4700 δραχμῶν.

Ὑποτιθεμένου ἤδη ὅτι ὁ κλάδος Συντάξεων χορηγεῖ σύνταξιν γήρατος καὶ μόνον—ὄχι δὲ καὶ ἀναπηρίας καὶ θανάτου—τότε, διὰ τὴν παροῦσαν γενεὰν τῶν ἠσφαλισμένων ἢ σταθμικὴ μέση σχέσις μεταξύ τῶν ἐνιαίων ἀξιῶν τῶν ἐκ τῶν ἐνεργῶν ἐσόδων (εἰσφορᾶς καὶ ἀναλογούσης κοινωνικῆς) ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν παροχῶν πρὸς τοὺς συνταξιούχους γήρατος ἀφ' ἑτέρου, ἐν ἐκάστη ὁμηλικῇ ὁμάδι ἀναγομένων εἰς τὴν αὐτὴν χρονικὴν ἐποχὴν, ἔστω τὴν ἀρχὴν τοῦ 1968, ἐκφράζεται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 4,83. Δηλαδή, ἔναντι ἐσόδου μιᾶς δραχμῆς κατὰ ἐνεργὸν ἠσφαλισμένον εἶναι δυνατὸν νὰ καταβάλλεται κατὰ μέσον ὄρον, σύνταξις 4,83 δραχμῶν εἰς ἕκαστον συνταξιούχον γήρατος.

Κατὰ συνέπειαν τὸ μέσον ὕψος τῆς ἐτήσιας συντάξεως γήρατος θὰ εἶναι μικρότερον τοῦ πενταπλασίου τοῦ ὡς ἀνωτέρω ἐσόδου τῶν 4.700 δραχμῶν, ἤτοι κατώτερον τῶν 23,5 χιλ. δραχμῶν.

Ἐπειδὴ ὁμως τὸ ποσὸν αὐτὸ πρέπει νὰ καλύψῃ καὶ τὰς τρεῖς κατηγορίας συντάξεων καί, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, μόνον τὰ 57% αὐτοῦ ἀναλογοῦν πράγματι εἰς τὰς συντάξεις γήρατος, ἔπεται ὅτι τὸ πραγματικὸν ὕψος τῆς μέσης συντάξεως γήρατος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φθάσῃ τὰς 13,4 χιλ. δραχμῶν ἐτησίως.

Αἱ διαπιστώσεις αὗται θὰ γίνουν βεβαίως δεκταὶ μὲ πολλὴν δυσπιστίαν ἐκ μέρους τῶν ἠσφαλισμένων, ἐν ᾧψει μάλιστα τῶν προβλεπομένων πλεονασμάτων τῆς τρεχούσης, πιθανῶς δὲ καὶ τινῶν ἄλλων ἀκόμῃ χρήσεων.

Ὑπάρχουν ἐν τούτοις ἐνδείξεις προσιταὶ καὶ εἰς τὸν ἀμύητον εἰς τὰ ἀσφαλιστικά, πείθουσαι ὅτι ἐνδέχεται νὰ μὴ εἶναι ἀπίθανα τὰ ἀνωτέρω συμπεράσματα.

Συγκεκριμένως δὲ πρῶτον ὁ διάφορος ρυθμὸς ἐξελίξεως τῶν ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν συνταξιούχων ἐντὸς τῆς περιόδου 1963—1967.

Οἱ μὲν ἠσφαλισμένοι ἀπὸ 227 χιλιάδας τὸ 1963 ἀνῆλθον εἰς 278 χιλιάδας τὸ 1967, ἐνῶ οἱ συνταξιούχοι ἀντιστοίχως ἀπὸ 41.900 εἰς 62.300, ἦτοι οἱ μὲν πρῶτοι ἠῤῥήθησαν κατὰ $22\frac{1}{2}\%$, οἱ δὲ δεῦτεροι κατὰ 48% .

Περαιτέρω δέ, βάσει τοῦ σημερινοῦ ἠσφαλισμένου πληθυσμοῦ καὶ τῆς δεδομένης καθ' ἡλικίας συνθέσεως, ὡς καὶ τῆς θνησιμότητος τῶν ἐνεργῶν καὶ τῶν συνταξιούχων, τὸ προβλεπόμενον σύνολον τῶν συνταξιούχων ἐν γένει κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1972 θὰ ἔχη ὑπερβῆ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας.

Ἐνῶ δὲ αἱ καταβληθησόμεναι κατὰ τὸ 1972 συντάξεις, μὲ γενικὸν μέσον ὕψος τὸ τοῦ ἔτους 1967, θὰ ὑπερβοῦν τὰ 1240 ἑκατομμύρια, τὰ ἔσοδα ἐκ τῶν ὑπολειφθησομένων ἐνεργῶν τοῦ 1967 κατὰ τὸ 1972 θὰ φθάσουν μόλις τὰ 1100 ἑκατομμύρια, δηλαδὴ ἐντὸς τῆς προσεχοῦς πενταετίας θὰ ἀρχίσῃ ἐμφανιζόμενον νέον λογιστικὸν ἔλλειμμα.

Ἐνδεχομένη αὔξησις τοῦ ὕψους τῶν συντάξεων εἰς τὸ ἀντίστοιχον τοῦ ΙΚΑ κατὰ τὸ 1967, δηλ. εἰς 21 χιλ. δραχμῶν ἐτησίως τῆς μέσης συντάξεως γήρατος, προϋποθέτει—διὰ τὰ μὴ δημιουργηθοῦν μελλοντικῶς ἔλλειμματα—ὅτι τὸ κατὰ κεφαλὴν ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων μέσον ὕψος ἐσόδων, καλυπτόντων τὰς συντάξεις, πλεόν 5% ἐξόδων διοικήσεως τοῦ κλάδου, πρέπει νὰ φθάσῃ τὰς 7600 δραχμὰς (ἀντὶ τῶν 4700) συμφώνως πρὸς τὰς ἀνωτέρω σημειωθείσας σχέσεις μεταξὺ πλασματικῆς καὶ πραγματικῆς συντάξεως γήρατος καθὼς καὶ μεταξὺ ἐνιαίων ἀξιών ἐσόδων καὶ παροχῶν.

Μονομερῆς αὔξησις τῶν παροχῶν, ἄνευ ἀντιστοίχου τῶν ἐσόδων δημιουργεῖ θάττον ἢ βράδιον ἔλλειμματα, ὡς π.χ. συμβαίνει ἀπὸ μακροῦ εἰς τὸ ΙΚΑ, ἔνθα ἐπὶ σειρὰν ὀλόκληρον ἐτῶν ἐμφανίζονται τοιαῦτα ὕψους πολλῶν ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων ἐτησίως.

Τὸ συμπέρασμα ποῦ προκύπτει ἀπὸ τὴν προκληθεῖσαν ἀνάλυσιν εἶναι ὅτι παρ' ὄλην τὴν γενομένην προσφάτως αὔξησιν τῶν εἰσφορῶν αἱ συντάξεις τοῦ ΤΕΒΕ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ αὔξηθοῦν ἀφοῦ οὔτε τὸ σημερινὸν ὕψος τῶν καλύπτεται.

Διὰ τοὺς δυσπιστοῦντας ὅμως πρὸς τὰ ἐξαγόμενα τῶν μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν ἀρκεῖ νὰ ὑπομνησθῇ ὅτι ἐπὶ 25 Ταμείων κυρίως ἀσφαλίσεως μισθωτῶν μὲ σύνολον 180 χιλιάδων ἠσφαλισμένων τὰ ἔσοδα τοῦ κλάδου Συντάξεων ἀνέρχονται εἰς τὰ 16% τοῦ ἐτησίου εἰσοδήματος τῶν ἠσφαλισμένων. Καὶ ἐρωτᾶται ἂν ἐν προκειμένῳ εἶναι παραδεκτὸν ὅτι τὸ ἔσοδον τῶν 4700 δραχ. κατὰ κεφαλὴν εἰς τὸ ΤΕΒΕ ἀντιπροσωπεύει τόσον ποσοστὸν τοῦ μέσου ἐτησίου εἰσοδήματος τῶν ἠσφαλισμένων του, ἂν δηλαδὴ τὸ μέσον ἐτήσιον εἰσόδημα ἐκάστου εἶναι μόλις εἰκοσιεννέα χιλιάδες δραχμῶν, ὅταν καὶ αὐτῶν τῶν εἰς τὸ ΙΚΑ ἠσφαλισμένων ἔφθανε τὰς τριαντατρεῖς χιλιάδας τὸ 1966.

Θεμελιώδης ὁθεν προϋπόθεσις βελτιώσεως τῶν παροχῶν εἶναι ὁ καθαρισμὸς τῶν εἰσφορῶν εἰς τὸ πράγματι ἀπαιτούμενον ὕψος, κλιμακουμέ-

νων βεβαίως, οὕτως ὥστε οἱ οἰκονομικῶς εὐρωστότεροι νὰ αἴρουν τὸ περισσότερον βάρος.

Πέραν τούτου ὁμως θὰ πρέπει νὰ μελετηθῇ ἐπισταμένως τὸ θέμα τῆς συνεισφορᾶς τοῦ Δημοσίου εἰς τὰ ἔσοδα τῶν φορέων τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τρόπον μόνιμον καὶ σύμφωνον πρὸς τὸ κοινὸν περὶ δικαίου αἴσθημα, οὕτως ὥστε νὰ ἐκλείψῃ ἡ σήμερον παρατηρουμένη μεροληπτικὴ ὑπὲρ ὠρισμένων κατηγοριῶν μεταχειρίσις, διὰ τῆς ἐπιβολῆς μονομερῶν ὑπὲρ αὐτῶν φορολογιῶν.

Ἡ κρατικὴ ἐπιχορήγησις πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλειν ἀποτελεῖ θεσμὸν ἰσχύοντα εἰς ὅλας τὰς χώρας. Ἴδου δὲ μερικὰ ποσοστὰ συμμετοχῆς τοῦ Δημοσίου εἰς τὰ ἔσοδα κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τὸ 1963, ὡς ἀναφέρονται εἰς εἰδικὸν τεῦχος τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου Ἔργασίας: Ἀγγλία 47%, Αὐστρία 22%, Βέλγιον 28%, Γαλλία 13,5%, Γερμανία 23%, Δανία 59%, Ἰταλία 15%, Σουηδία 35%, Καναδάς 36%.

Ἄργα ἢ γρήγορα τὸ μέτρον αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἰσχύσῃ καὶ εἰς τὴν χώραν μας, ἂν ὄντως ἐπιδιώκεται μίᾳ παγίᾳ ἐξυγιανσις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ἀφοῦ ἄλλως τε τὸ Δημόσιον εἶναι ἐκεῖνο ποῦ καλύπτει τὰ ἐκάστοτε ἐλλείμματα τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν.

Καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν, δηλαδὴ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ἀναγκαιούτων ποσῶν καὶ τῆς ἐξευρέσεως πηγῶν τῶν πόρων τούτων νομιζομεν ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ τῶν ἀρμοδίων.

Ἀποτελεῖ δὲ πράγματι εὐοίωνον ἔνδειξιν ἐνάρξεως ὀρθῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ ὄλου θέματος ἡ πρόσφατος ἀνακοίνωσις τοῦ Ὑπουργείου Ἔργασίας περὶ ἀνακατανομῆς τῶν ἐκ τῆς κοινωνικῆς εἰσφορᾶς ἐσόδων τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ ἐπιβολὴ γενικῶς ἰσχυουσῶν συνθηκῶν ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλειν. Διότι εἶναι ὄντως ἀπαράδεκτον τὸ ἤδη ἰσχύον καθεστῶς ἐντελῶς ἀνομοιομόρφου μεταχειρίσεως τῶν ἠσφαλισμένων, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι εἰς τὴν σχέσιν μεταξὺ τῶν μέσων τιμῶν εἰσφορᾶς τοῦ ἠσφαλισμένου καὶ συντάξεως γήρατος. Ἡ σχέση αὐτὴ κυμαίνεται μεταξὺ τοῦ ἔν πρὸς δύο καὶ ἔν πρὸς ὀκτῶ εἰς τὰ διάφορα Ταμεῖα, εἰς τὰ πλεῖστα δὲ ἡ σύνταξις αὐτὴ εἶναι τριπλασία ἕως πενταπλασία τοῦ κατ'ἠσφαλισμένον ἐσόδου. Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι ἡ διαφοροποίησις αὕτη δὲν εἶναι προῖόν τῆς διαφορῆς καθ' ἡλικίαν δομῆς τοῦ ἠσφαλισμένου πληθυσμοῦ.

Πέραν ὁμως τῆς ἄρσεως αὐτῶν τῶν συνθηκῶν ἀνισότητος ἀναπόφευκτος εἶναι ἡ ἀνάγκη ἐξευρέσεως προσθέτων πόρων, τοὺς ὁποίους ἀφ' ἐνός μὲν θὰ κληθῇ νὰ εἰσφέρῃ ὀλόκληρον τὸ κοινωνικὸν σύνολον καὶ ὄχι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον οἱ τομεῖς τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας εἰς τοὺς ὁποίους ὑπάγονται οἱ ἠσφαλισμένοι, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ προέλθουν ἀπὸ τὴν ἀναπροσαρμογὴν τοῦ ὕψους τῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς, οὕτως ὥστε νὰ προσεγγίσῃ κατὰ τὸ δυνατόν πρὸς τὰ διεθνῆ ἐπίπεδα.

Παρ' ἡμῖν πράγματι τὸ ἐκ τῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς ἔσοδον τῶν

Ἐργασιῶν κυρίας ἀσφαλίσεως ὑπερέχει κατὰ μέσον ὄρον τοῦ ἀντιστοίχου ἐκ τῶν ἠσφαλισμένων κατὰ 60%.

Ἴδου δέ τινα ἐκ τῶν ποσοστῶν ὁμοίας ὑπεροχῆς εἰς ἄλλας χώρας ὅπως προκύπτουν ἀπὸ τὸ προμνησθὲν τεῦχος τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ἐργασίας :

Αὐστρία 95%, Βέλγιον 123%, Γαλλία 288%, Ἰρλανδία 230%, Ἰταλία 320%, Φιλλανδία 460% κλπ.

Ὅπου δὲ ἐνδεχομένως τὸ ποσοστὸν αὐτὸ ἐμφανίζεται χαμηλόν, ἐκεῖ ἀντισταθμίζεται διὰ τῆς ἐπιχορηγήσεως ἐκ μέρους τοῦ Κράτους καὶ ἄλλων Νομικῶν προσώπων, ὅπως π.χ. εἰς τὸν Καναδᾶν, ὅπου τὸ ρηθὲν ποσοστὸν ὑπεροχῆς 41%, ἀλλ' αἱ ἐπιχορηγήσεις καλύπτουν τὸ 56%, τοῦ συνόλου τῶν ἐσόδων.

Ἐφ' ὅσον ὄθεν διαπιστωθῆ ὅτι δὲν θὰ διατρέξῃ κίνδυνον ἡ συναγωνιστικότης τῶν τιμῶν τῶν ἐλληνικῶν προϊόντων ἀπὸ τὴν ἀναγκαίαν αὐτῆν ἐπιβάρυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς καὶ ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῶν ἐργοδοτῶν, θὰ πρέπει νὰ ἐπιχειρηθῇ βαθμιαίως ἡ δι' αὐτῆς πόνωσις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.